

BEWAREN VAN STEENKOLEN ONDER ZEEWATER.

De steenkolen, in de open lucht of in magazijnen opgestapeld, blijven geenszins onveranderd. Sedert lang heeft men in de gasfabrieken de ondervinding opgedaan, dat versche kolen voordeliger in 't gebruik zijn dan lang bewaarde; laatstgenoemde nemen gaandeweg 't karakter van zandkolen aan en geven minder en slechter gas. Ook de verbrandingswaarde der kolen vermindert langzamerhand.

Door de werking van de lucht, niet het minst op het in kolen nooit ontbrekend zwavelkies dat verweert en uitzet, ontstaan scheuren en spleten, waardoor de ingesloten gassen ontsnappen en de dampkringslucht toegang krijgt, die de kolen een langzame verbranding doet ondergaan en het uiteenvallen tot kleinere stukken en zelfs tot gruis en poeder ten gevolge heeft. De kolen verliezen op den langen duur niet onaanzienlijk in gewicht en hoedanigheid en dit vooral als zij op groote hoopen bewaard worden.

Volgens »*la Nature*», (nummer van 24 Sept. 1904) heeft men in Engeland een reeks van proeven genomen over 't bewaren van kolen onder water, met name onder zeewater, welk laatste door zijn grootere dichtheid en bijgevolg meerderen druk de ingesloten gassen nog beter terughoudt dan zoet water. Wellicht dat ook de zeezouten het hunne bijdragen om ontleding tegen te gaan, al is natuurlijk hoofdzaak dat de kolen niet met de lucht in aanraking zijn.

Hoe de beschermende werking van zeewater precies moge zijn, in elk geval bleek uit de proeven, dat de kolen daaronder bewaard veel beter blijven, dan wanneer zij aan de lucht staan. Zelfs na jaren waren ze nog niet merkbaar tot kleinere stukken uiteengevallen, noch in verbrandingswaarde achteruitgegaan. Uitwendig waren ze wel is waar dof geworden, doch op de breuk vertoonden zij den bekenden glans.

Volgens opgave zou een verblijf aan de lucht van 36 uur reeds voldoende zijn om aldus bewaarde kolen te drogen.

R. S. Tj. M.